

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 895

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 decembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.338 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă	2-4
Decizia nr. 1.340 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic	4-6
Decizia nr. 1.359 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	6-9
Decizia nr. 1.446 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special	9-11
Decizia nr. 1.449 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal	11-12
Decizia nr. 1.450 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	12-14
Decizia nr. 1.484 din 10 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.....	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.338

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Margareta Tănase în Dosarul nr. 7.621/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 251D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.621/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Margareta Tănase cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 393 din 20 ianuarie 2010, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect recunoașterea dreptului asupra unor sporuri salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că reglementarea recursului în interesul legii permite Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție să se substituie legislativului și să impună instanțelor judecătorești, independente și imparțiale, o interpretare obligatorie, care nu poate fi supusă controlului niciunei alte instanțe judecătorești. Invocând Decizia nr. 20/2009, pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, autorul arată că, prin intermediul unei norme procedurale — art. 329 din Codul de procedură civilă —, se impune cauzei sale o soluție dinainte cunoscută și stabilită, vădit incorectă, fiind astfel lipsit de dreptul fundamental de a beneficia de o judecată reală, eficientă și corectă. Se ajunge astfel în situația în care, printr-o decizie, pe

care autorul excepției o consideră nefondată, neîntemeiată și emisă cu exces de putere, sunt desființate drepturi ale funcționarilor publici prevăzute în mod expres într-o lege organică — Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

De asemenea, sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind caracterul efectiv al căilor interne de recurs, cu referire la hotărârile pronunțate în cauzele *Tudor Tudor împotriva României, 2009, Viașu împotriva României, 2008, Faimblat împotriva României, 2009, Katz împotriva României, 2009.*

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată și că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din notele scrise ale autorului din 20 octombrie 2010 și din Încheierea de sesizare din 4 februarie 2011, îl constituie prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă.

Curtea reține că, la data sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă erau modificate și completate prin art. I pct. 32 și 33 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, soluția legislativă criticată fiind preluată, de principiu, de prevederile art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare.

În același timp, Curtea reține că prevederile art. XXII alin. (2) din Legea nr. 202/2010 stabilesc că: „*Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică*

numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începute, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.”

În aceste condiții, Curtea constată că obiect al excepției îl constituie prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă în forma redacțională anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 202/2010, prevederi ce au următorul cuprins: „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.*”

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, art. 20 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor internaționale, în cazul unor neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice, invocate din perspectiva dreptului la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale (Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, și Decizia nr. 1.027 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 5 octombrie 2011).

Cu acele prilejuri Curtea a reținut, în esență, că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *C.R. contra Regatului Unit*, paragraful 34) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”.

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. De altfel, potrivit art. 126 alin. (3) din

Constituție, „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești*”, astfel încât instituirea recursului în interesul legii nu face decât să transpună în legislație conținutul acestei dispoziții constituționale.

Pe de altă parte, instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

De asemenea, Curtea a reținut că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, în Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 98, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, paragraful 59).

Așa fiind, Curtea a statuat că prevederile criticate din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

Soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Decizia din 6 septembrie 2011, pronunțată în Cauza *Zelca și alții împotriva României*, paragraful 15, statuând asupra admisibilității cererii unor funcționari publici români privind neacordarea sporurilor salariale, a reținut că mecanismul recursului în interesul legii prevăzut în Codul de procedură civilă s-a dovedit a fi eficient, în sensul că a pus capăt într-un termen relativ scurt divergenței de jurisprudență existente în materia acordării drepturilor salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare pentru funcționarii publici.

În fine, Curtea observă că susținerile autorului excepției privind aplicarea Deciziei nr. 20/2009, pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, vizează aspecte ce țin de competența instanțelor judecătorești, nefiind, prin urmare, o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Margareta Tănase în Dosarul nr. 7.621/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.340

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în Dosarul nr. 4.753/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.007D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.207D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în Dosarul nr. 5.774/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.208D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în Dosarul nr. 5.775/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.007D/2010, nr. 4.207D/2010 și nr. 4.208D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 4.207D/2010 și nr. 4.208D/2010 la Dosarul nr. 4.007D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 24 noiembrie 2009 și 14 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4.753/108/2008, nr. 5.774/108/2009 și nr. 5.775/108/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic.**

Excepția a fost ridicată de Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad cu ocazia soluționării recursurilor în litigii având ca obiect contestații împotriva unor decizii de desfacere a unor contracte de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 încalcă dispozițiile constituționale privind autonomia universitară și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât impun un anumit număr de studenți în grupă. Consideră că o atare restricție nu este de natură să asigure calitatea în învățământ, deoarece aceasta este dată de calitatea resurselor umane implicate, de baza materială și de nivelul pregătirii didactice a absolvenților. În acest sens invocă

Decizia Curții Constituționale nr. 30/1998, potrivit căreia calitatea prestației unui cadru didactic nu este dată de numărul de studenți, ci de calificarea profesională, experiența didactică și seriozitatea cu care fiecare profesor își realizează menirea. Arată că restricția prevăzută de textul de lege criticat nu ar trebui aplicată tuturor universităților din țară, având în vedere că dotarea materială și umană a acestora este diferită, ci stabilirea numărului de studenți din grupa de studii și subgrupa de studii pentru aplicații și lucrări practice trebuind lăsată la latitudinea universităților, în baza autonomiei universitare garantate de Legea fundamentală.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, cu următorul cuprins: *„Formațiunile de studiu și dimensiunile acestora se stabilesc de senatele universitare, la propunerea consiliilor facultăților, în următoarele condiții:*

a) în învățământul universitar: grupa de studii cuprinde în medie 20 de studenți, dar nu mai puțin de 13 și nu mai mult de 25; subgrupa de studii pentru aplicații și lucrări practice cuprinde în medie 10 studenți, dar nu mai puțin de 7 și nu mai mult de 13;”

Ulterior sesizării Curții, Legea nr. 128/1997 a fost abrogată prin dispozițiile art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, intrată în vigoare la 9 februarie 2011, care la art. 292 prevede că: *„Formațiunile de studiu și dimensiunile acestora se stabilesc de către senatele universitare, cu respectarea standardelor de calitate, în concordanță cu programul și ciclul de studii, propuse de ARACIS și aprobate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 32 alin. (6) privind autonomia universitară și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 128/1997 a fost abrogată prin dispozițiile art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011. Potrivit însă celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din

3 august 2011, dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate în virtutea principiului *tempus regit actum* pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate chiar dacă au ieșit din vigoare. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate de autorul excepției, dispoziții care au fost invocate de celelalte părți în motivarea contestațiilor împotriva deciziilor de desfacere a contractelor de muncă.

Prevederile art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 161 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 3 mai 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997, reținând că Legea fundamentală a consacrat prin art. 32 alin. (6) principiul autonomiei universitare, fără să definească însă această noțiune, de unde, văzând și prevederile alin. (5) al aceluiași articol, în conformitate cu care învățământul de toate gradele se desfășoară în condițiile legii, rezultă că legiuitorul constituant a lăsat legiuitorului ordinar libertatea de a stabili elementele autonomiei universitare și condițiile în care aceasta se exercită.

Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 32 alin. (6), cu același prilej, Curtea a mai reținut că principiul autonomiei universitare este garantat, legiuitorul constituant consacrandu-l ca o componentă a dreptului la învățătură. Acest principiu presupune un conținut vast, ce include normele, procedurile și standardele interne ale fiecărei universități, cu respectarea limitelor impuse de legislația în vigoare, prin care acestea tind să definească și să individualizeze rolul lor în cadrul comunității. Autonomia universitară se poate exercita doar cu condiția asumării răspunderii publice, care obligă orice instituție de învățământ superior să asigure eficiență managerială.

De asemenea, Curtea a statuat că autonomia universitară presupune respectarea standardelor legale de calitate, și nu a standardelor proprii. Nimic nu împiedică instituțiile furnizoare de educație ca, în condițiile legii, să își diversifice specializările ori oferta educațională și să instituie standarde proprii de calitate superioară celor legale, fără să contravină acestora.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea a constatat că stabilirea prin textul criticat a numărului minim/maxim de studenți ce pot face parte din formațiunile de studiu (grupa de studii; subgrupa de studii pentru aplicații și lucrări practice) nu contravine principiului autonomiei universitare. Este adevărat că principiul autonomiei universitare dă dreptul comunității universitare să își stabilească misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, dar toate acestea trebuie realizate cu respectarea strictă a legislației în vigoare, în limitele și condițiile impuse de aceasta.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 alin. (1) din Constituție, aceste prevederi sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu poate fi reținută.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în dosarele nr. 4.753/108/2008, nr. 5.774/108/2009 și nr. 5.775/108/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.359

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.449/104/2010 și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 717D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal partea Ilie Gâtan, lipsind partea Casa Județeană de Pensii Olt, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, după recalcularea pensiei speciale, cuantumului acesteia a fost diminuat cu 60%, afectându-se astfel dreptul în esența sa. De asemenea, arată că cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 873/2010 cu privire la magistrați sunt aplicabile și în ceea ce îi privește pe parlamentari, care sunt ținute de aceleași interdicții, impunându-se o soluție legislativă similară. În același timp, critică regimul juridic diferențiat de care se bucură cadrele militare în ceea ce privește recalcularea pensiei de serviciu potrivit Legii nr. 119/2010 în raport cu celelalte categorii de persoane vizate de acest act normativ.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.449/104/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu prilejul soluționării unor contestații privind decizii de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale arată, în esență, că legea criticată aduce atingere modalității în care legea anterioară a constituit dreptul la pensie, cu consecințe drastice asupra cuantumului pensiei. Așa fiind, este încălcat principiul neretroactivității legii civile. De asemenea, arată că decizia de pensionare reprezintă un titlu de creanță asupra statului, precum și faptul că partea necontributivă a pensiei de serviciu constituie o compensație acordată pentru a contrabalansa interdicțiile și îngrădirile unor categorii socioprofesionale cu un statut special. Prin urmare, având în vedere rațiunile ce au stat la baza recunoașterii acestei compensații, statul nu are posibilitatea de a interveni ulterior pe cale legislativă pentru anihilarea unei pensii speciale aflate în plată, întrucât, la momentul acordării acesteia, nu a fost condiționată de existența resurselor financiare ale statului. În același context amintește că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pensia reprezintă un „*bun*”, intrând astfel în sfera de protecție a art. 1 din Primul Protocol

adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, afectarea cuantumulului pensiei prin recalculare dobândește semnificația unei încălcări a dreptului de proprietate privată. În sfârșit, susține că Legea nr. 119/2010 creează o discriminare între categoriile socioprofesionale prevăzute la art. 1. În acest sens arată că persoanele prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din lege se bucură de un mod de recalculare a pensiei mai avantajos în raport cu celelalte categorii de persoane prevăzute de art. 1, prin aceea că punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani, reprezentând stagiul complet de cotizare, iar pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective. Din contră, pentru celelalte categorii socioprofesionale, stagiul complet de cotizare este calculat în funcție de data nașterii, așa cum se prevede în anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2000, iar pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și nu pot fi dovedite se utilizează salariul minim pe țară, așa cum prevede art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 44 privind proprietatea privată. De asemenea, invocă dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 12 octombrie 2004 pronunțată în Cauza *Kjartan Ásmundsson contra Islandei*, Hotărârea din 5 martie 2009 pronunțată în Cauza *Sandra Janković contra Croației*, Hotărârea din 28 aprilie 2009 pronunțată în Cauza *Rasmussen contra Poloniei*, Hotărârea din 15 iunie 1999 pronunțată în Cauza *Domalewski contra Poloniei*, Hotărârea din 28 mai 1985 pronunțată în Cauza *Abdulaziz, Cabales and Balkandali contra Regatului Unit* și Hotărârea din 26 noiembrie 2002 pronunțată în Cauza *Buchen contra Cehiei*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în jurisprudența sa s-a mai pronunțat cu privire la conformitatea actului normativ criticat în raport cu prevederile Constituției referitoare la dreptul de proprietate și principiul neretroactivității legii civile. Astfel, prin deciziile nr. 871 și nr. 873

din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că „pensile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială”. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia”. Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensile speciale doar pe viitor, și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*”.

Cu același prilej Curtea a statuat că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «*bun*», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica referitoare la existența unui tratament juridic diferențiat între diversele categorii socioprofesionale, de natură să creeze o situație privilegiată a militarilor, precum și polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, Curtea reține că art. 5 alin. (2) din Legea nr. 119/2010 prevede că: „*Pentru pensile prevăzute la art. 1 lit. a) sau b), punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani reprezentând stagiul complet de cotizare.*” Alin. (4) al aceluiași articol prevede că: „*În cazul pensiilor prevăzute la alin. (1), pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective.*”

Din contră, pentru celelalte categorii socioprofesionale prevăzute de art. 1 din Legea nr. 119/2010, art. 3 alin. (1) din același act normativ prevede că: „*Pensilele prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, cuvenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumulului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”

Art. 77 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, stabilea în acest sens că: „*Punctajul mediu anual realizat de*

asigurat în perioada de cotizare se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate de asigurat în perioada de cotizare la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare, prevăzut în anexa nr. 3.”

Anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2010 prevedea, ca regulă generală, un stagiul complet de cotizare de 25 de ani pentru femei, respectiv 30 de ani pentru bărbați, stagiul creștea până la 30 de ani, respectiv 35 de ani pentru bărbați până în anul 2015.

De asemenea, art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 stabilea că: *„În condițiile în care, pentru o anumită perioadă care constituie stagiul de cotizare, în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, asiguratul poate prezenta acte doveditoare ale acestora. În caz contrar, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul minim pe țară, în vigoare în perioada respectivă.”*

Curtea constată că Legea nr. 19/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Având în vedere însă incidența în cauză a dispozițiilor Legii nr. 19/2000, aflate în strânsă legătură cu obiectul controlului de constituționalitate, Curtea, potrivit celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, urmează a se raporta și la aceste dispoziții de lege în contextul analizei art. 1—4 și art. 7 din Legea nr. 119/2010.

Din examinarea textelor de lege aplicabile în vederea recalculării pensiilor militare de stat, a pensiilor de stat ale polițiștilor și ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, pe de o parte, și a textelor aplicabile recalculării celorlalte categorii de pensii menționate de art. 1 din Legea nr. 119/2010, de cealaltă parte, reiese voința legiuitorului de a crea un regim juridic distinct între categoriile de pensii comparate, regim ce tinde să creeze condiții mai favorabile privind recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din legea amintită.

Așa fiind, urmează ca instanța de contencios constituțional să analizeze dacă o astfel de diferență de tratament juridic are semnificația încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor.

În vederea acestui demers, Curtea amintește că, potrivit celor statuate în mod constant în jurisprudența sa în materie, art. 16 alin. (1) din Constituție impune legiuitorului instituirea unui tratament juridic identic pentru situații obiectiv identice. Împrejurări diferite, care plasează diferitele categorii de persoane în situații obiectiv diferite, justifică însă, iar uneori chiar impun instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere principiului egalității în drepturi.

În situația actului normativ analizat, obiectivul este acela de a transforma anumite tipuri speciale, preferențiale, de pensii, în al căror quantum se regăsea o semnificativă componentă necontributivă, în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, întemeiate pe principiul contributivității.

Din aceasta perspectivă, Legea nr. 119/2010 nu face nicio deosebire între diferitele categorii de pensii supuse acestui proces, componenta necontributivă a pensiei speciale fiind deopotrivă eliminată pentru toate categoriile de pensii menționate în art. 1.

Ceea ce diferă sunt condițiile de recalculare a pensiilor în sistemul public de pensii, respectiv stagiile de cotizare în funcție de care se calculează punctajul mediu anual și quantumul veniturilor care se iau în calcul la stabilirea pensiilor, dar care nu pot fi dovedite.

Curtea observă că în sistemul public de pensii există mai multe categorii socioprofessionale care se bucură de un regim juridic mai favorabil în ceea ce privește calculul pensiilor, fără ca aceasta să aibă semnificația unei discriminări. În acest sens

pot fi amintite persoanele care au desfășurat activitatea în condiții deosebite ori speciale de muncă și care beneficiază de vârste de pensionare și stagii de cotizare mai reduse. Factorul determinant în instituirea tratamentului juridic diferențiat îl constituie condițiile specifice în care aceste categorii socio-profesionale au desfășurat activitatea.

În ceea ce privește persoanele care se încadrează în ipoteza dispozițiilor art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010, o relevanță deosebită o au considerentele Deciziei nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, în care Curtea, analizând din perspectiva criticii raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție prevederile Legii privind sistemul unitar de pensii publice, arăta că dispozițiile mai favorabile aplicabile cadrelor militare în activitate, soldaților și gradaților voluntari, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale, sub aspectul acordării dreptului la pensie, sunt justificate de „natura activității desfășurate, care creează condițiile unei uzuri corporale accentuate prin expunere la pericole de vătămare corporală și chiar de amenințare a vieții”.

Curtea apreciază că aceleași rațiuni impun și în prezenta cauză respingerea ca neîntemeiată a criticilor raportate la principiul constituțional al egalității în drepturi, categoriile socio-profesionale comparate aflându-se în situații obiectiv diferite, care justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile Legii nr. 119/2010 nu permit ca, în urma recalculării, titularul pensiei să poată opta pentru quantumul mai avantajos, Curtea reține că un asemenea drept a fost prevăzut de Legea nr. 19/2000 numai pentru pensiile din sistemul public de pensii, respectiv cele întemeiate pe sistemul contributiv, întrucât numai în acest caz quantumul pensiei poate fi considerat ca fiind un drept câștigat. Au o deosebită relevanță în acest context cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, în care s-au statuat următoarele: „quantumul pensiei, stabilit potrivit principiului contributivității, se constituie într-un drept câștigat, astfel încât diminuarea acesteia nu poate fi acceptată nici măcar cu caracter temporar. Prin sumele plătite sub forma contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, persoana în cauză practic și-a câștigat dreptul de a primi o pensie în quantumul rezultat prin aplicarea principiului contributivității; astfel, contributivitatea ca principiu este de esența dreptului la pensie, iar derogările, chiar și temporare, referitoare la obligația statului de a plăti quantumul pensiei, rezultat în urma aplicării acestui principiu, afectează substanța dreptului la pensie.

Aceasta nu înseamnă că legea nu poate în viitor să reapeze sistemul de calcul al pensiilor, bazându-se, însă, tot pe principiul contributivității, pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la negarea evoluției în reglementarea juridică a acestui domeniu. De aceea, dacă prin reșezarea sistemului de calcul al pensiei în sensul arătat mai sus rezultă un quantum mai mic al acesteia, statul este obligat să adopte reglementări similare art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, și anume să mențină în plată quantumul pensiei stabilit potrivit reglementărilor anterior în vigoare dacă acesta este mai avantajos. Aceasta este o măsură de protecție a persoanelor care beneficiază de pensie în sensul art. 47 alin. (2) din Constituție, constituind, de asemenea, o speranță legitimă a asiguratului, întemeiată pe prevederile legale în vigoare cu privire la obținerea și încasarea unui anumit quantum al pensiei.”

Din această perspectivă, este evident că nu se poate vorbi despre o identitate de situații între prevederile Legii nr. 19/2000 și dispozițiile de lege criticate ale Legii nr. 119/2010, astfel că

tratamentul juridic diferit nu poate dobândi semnificația unei încălcări a principiului egalității în drepturi a cetățenilor ori a principiului neretroactivității legii civile.

În sfârșit, referitor la critica invocată de partea Ilie Gâtan cu privire la tratamentul juridic diferențiat aplicabil parlamentarilor pensionari în raport cu magistrații care continuă să beneficieze de pensie de serviciu, Curtea reține că cele două categorii socio-profesionale comparate se află în situații obiectiv diferite. Astfel, existența unor interdicții sau incompatibilități asemănătoare nu este de natură să pună un semn de egalitate între activitatea și statutul magistraților și cele ale parlamentarilor. În timp ce magistratul, aflat în exercițiul profesiei sale, dedicată îndeplinirii justiției, este ținut de o serie de obligații care asigură imparțialitatea actului de justiție, ca o trăsătură definitorie a acestuia, interdicții care se extind pe întreaga carieră în justiție, parlamentarul, chemat să reprezinte poporul în cadrul autorității legiuitoare, este ținut, numai pe perioada exercitării mandatului, de anumite interdicții care urmăresc asigurarea unui vot cât mai

ferit de influența unor interese personale. În acest din urmă caz însă nu se poate vorbi de o imparțialitate absolută, așa cum se cere în justiție, amprenta politică fiind de esența opțiunii votului parlamentar. De altfel, chiar dispozițiile constituționale fac deosebiri între statutul magistraților și cel al parlamentarilor. Astfel, dacă art. 125 alin. (3) din Constituție prevede că „*funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior*”, potrivit art. 71 alin. (2) din același act normativ fundamental, „*calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului*”.

Prin urmare, chiar dacă cele constatate cu privire la statutul și activitatea parlamentarilor au reprezentat și pot reprezenta în viitor temeuri ale acordării unei pensii de serviciu, Curtea reține că aceste temeuri sunt diferite de cele reținute cu privire la magistrați prin Decizia nr. 873/2010 și care au determinat acordarea în continuare a pensiilor de serviciu.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.449/104/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.446

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010

privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.088/202/2010 al Judecătorei Călărași și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.705D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.088/202/2010, **Judecătoria Călărași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special.**

Excepția a fost ridicată de petenta Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu Autoritatea pentru Protecția Consumatorilor — C.J.P.C.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 sunt neconstituționale deoarece se aplică și contractelor garantate cu ipotecă, precum și contractelor de credit în derulare, impunând eliminarea unor costuri din contracte de credit în derulare. Astfel, consideră că dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 91, art. 92 și art. 95 din această ordonanță de urgență contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și art. 115 alin. (4), întrucât „noua lege nu poate desființa modalitatea în care legea anterioară a reglementat contractele de credit, această modalitate fiind supusă regulii *tempus regit actum*”. Dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 înfrâng prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 115 alin. (4) și art. 135 alin. (2) lit. a), „în măsura în care limitează comisioanele ce pot fi percepute de către instituțiile de credit” și „în măsura în care, coroborate cu dispozițiile art. 95 din ordonanța de urgență, impun instituțiilor de credit să elimine din toate contractele de credit aflate în derulare la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență a tuturor acelor comisioane care nu se regăsesc ca și denumire în enumerarea limitativă prevăzută de art. 36, cu diminuarea corespunzătoare a veniturilor instituțiilor de credit aferente acestor comisioane”. În fine, dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 sunt neconstituționale în raport cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (6) și art. 21, „în măsura în care impun instituțiilor de credit să restituie împrumutaților sumele încasate fără temei legal și, respectiv, să repare deficiențele constatate prin proces-verbal”.

Judecătoria Călărași apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010.

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 115 alin. (4) referitor la adoptarea ordonanțelor de urgență, art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice și art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligațiile statului în economie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la înfrângerea art. 115 alin. (4) din Constituție prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010, că, așa cum rezultă din nota de fundamentare ce însoțește această ordonanță de urgență, existența situației extraordinare și a urgenței de care textul constituțional menționat condiționează adoptarea acesteia este justificată prin necesitatea transpunerii și implementării în legislația națională a Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, care trebuia realizată până la data de 11 iunie 2010.

Totodată, această intervenție legislativă a fost necesară pentru a permite creditorilor să îndeplinească obligațiile prevăzute în actul normativ european, astfel încât să fie atins obiectivul de creare a pieței interne comunitare, care impune asigurarea unui cadru de reglementare unitar la nivelul Uniunii Europene.

De asemenea, în lipsa unei reglementări imediate a contractelor de credit pentru consumatori, aceștia nu ar putea beneficia de drepturile prevăzute de actul normativ european, ceea ce ar crea o denaturare a concurenței.

În legătură cu susținerea privind înfrângerea prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, se reține că, în concepția Curții Constituționale, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Rezultă că retroactivitatea legii privește modificarea unei situații pentru trecut, iar nu reglementarea diferită a unei situații juridice pentru viitor.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 respectă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, producând efecte pentru viitor de la data intrării în vigoare, creditorilor nefiindu-le impuse obligații de recalculare transparentă a dobânzilor și de eliminare a comisioanelor percepute în trecut, contractul de credit fiind un contract cu executare succesivă.

În continuare, faptul că dispozițiile de lege criticate transpun în dreptul intern o reglementare secundară a Uniunii Europene, și anume o directivă, act obligatoriu care stabilește în sarcina statelor membre destinare o obligație de rezultat, înlătură susținerea autorului excepției potrivit căreia acestea sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Cât privește celelalte aspecte invocate de autorul excepției în motivarea acesteia, Curtea constată că acesta nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, vizează aspecte ce țin de modificarea dispozițiilor de lege criticate.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 36, art. 88 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) și (3), art. 91, art. 92 și art. 95 din aceeași ordonanță de urgență, în special, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.088/202/2010 al Judecătoriei Călărași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.449

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia nu formulează în realitate nicio critică de neconstituționalitate, excepția fiind nemotivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Sentința penală nr. 794 din 18 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.328/3/2010, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Ionuț Țiplea cu ocazia soluționării unei cereri de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal încalcă principiile de bază ale Codului penal „privind scopul și rațiunea legii, de prevenție generală și specială”. Mai arată că dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal reglementează revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei infracțiuni, fără a face referire la forma de vinovăție cu care este săvârșită fapta, intrând astfel în contradicție cu prevederile alin. 3 al aceluiași articol.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază că prevederile art. 83 alin. 1 și 3 din Codul penal sunt clare, precise, fără contradicții, în acord cu prevederile constituționale. Totodată, arată că autorul excepției nu a indicat dispozițiile constituționale încălcate prin prevederile de lege criticate, iar principiile de bază ale Codului penal invocate nu reprezintă dispoziții constituționale, atât timp cât își au sediul materiei într-o lege organică. Prin urmare, nemulțumirea autorului excepției față de tratamentul diferențiat stabilit de legiuitor, după cum noua

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Țiplea în Dosarul nr. 23.328/3/2010 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.743D/2010.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales Alecu Sichițiu, cu împuternicire avocațială la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Tribunalului București — Secția I penală. În acest sens, susține că dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal, care reglementează revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei infracțiuni, fără a distinge cu privire la forma de vinovăție cu care este săvârșită fapta, sunt în contradicție cu cele ale alin. 3 al aceluiași articol. Mai arată că prevederile de lege criticate încalcă principiile de bază ale Codului penal.

infrafracțiune este săvârșită cu intenție sau din culpă, nu este justificată prin prisma vreunei neconstituționalități.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că autorul excepției nu indică niciun text din Constituție pretins a fi încălcat, iar notele scrise ale acestuia nu cuprind elemente care să poată fi apreciate ca argumente de drept în favoarea tezei neconstituționalității prevederilor de lege criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea*

acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune. [...]

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate nu își raportează critica la niciun text din Legea fundamentală, ci invocă existența unei contradicții între dispozițiile de lege criticate, precum și între acestea și principiile Codului penal. Așadar, pe de o parte, sesizarea privind soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate nu îndeplinește cerința prevăzută de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care stabilește că „*Sesizările trebuie [...] motivate*”. În lipsa indicării de către autorul excepției a unor texte sau principii din Constituție care să constituie temeiul contestării prezumției de constituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, instanța de contencios constituțional nu este în măsură să se substituie părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate. Pe de altă parte, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispoziții din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 raportat la art. 83 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Țiplea în Dosarul nr. 23.328/3/2010 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.450

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dumitru-Bogdan Ioan în Dosarul nr. 8.813/302/2010 al Judecătoriei

Sectorului 5 București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 47D/2011.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 172D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Robert Lăzăreanu în Dosarul nr. 8.805/302/2010 al Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 47D/2011 și nr. 172D/2011 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 172D/2011 la Dosarul nr. 47D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Sentința penală nr. 1.496 din 3 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.813/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Dumitru-Bogdan Ioan cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate prin care a fost respinsă plângerea privind stabilirea regimului semideschis ca regim de executare.

Prin Decizia penală nr. 1.411/R din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 40.143/3/2010, admitând recursul împotriva Încheierii din 12 august 2010 a Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Robert Lăzăreanu în Dosarul nr. 8.805/302/2010 al Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală, cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate prin care a fost respinsă plângerea privind stabilirea regimului semideschis ca regim de executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 încalcă principiul separației și echilibrului puterilor, egalitatea în fața legii și a autorităților publice și dreptul la integritate psihică, întrucât sintagma „*in mod excepțional*” din cuprinsul prevederilor de lege criticate face loc arbitrarului și conduce la o inegalitate a cetățenilor, prin aceea că lasă interpretarea legii la latitudinea unui organ de autoritate publică, și anume comisia de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate din cadrul penitenciarului, judecătorul delegat urmând să decidă pe baza raportului

comisiei, care este cea care determină, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte condamnatul. În plus, analiza de către respectiva comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără a avea însă în vedere întreaga situație reținută de instanța de judecată la momentul pronunțării condamnării, reprezintă o ingerință în actul autorității judiciare, care nu este permisă într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Tribunalul București — Secția I penală nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 sunt constituționale, întrucât nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorii excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 1.279 din 8 octombrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul cuprins: „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la integritate psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.572 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 26 ianuarie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că scopul Legii nr. 275/2006 constă tocmai în stabilirea unui sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. Potrivit prevederilor art. 18 alin. (2) din acest act normativ, „*Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și*

regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege”.

Curtea nu a reținut încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece activitatea comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită în penitenciar în temeiul art. 14 din Legea nr. 275/2006, nu constituie o imixtiune în activitatea instanțelor judecătorești sau o încălcare a competențelor constituționale ale acestora. În plus, potrivit art. 25 din Legea nr. 275/2006, împotriva modului de stabilire a regimului de executare a pedepsei de către comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. De asemenea, împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, astfel încât instanța de judecată decide asupra legalității măsurii contestate.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că individualizarea regimului de executare a pedepsei prin stabilirea unor criterii ce țin de natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana condamnatului este justificată de situația diferită în care se află fiecare persoană condamnată. Prin urmare, textul de lege criticat este în concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dumitru-Bogdan Ioan în Dosarul nr. 8.813/302/2010 și de Robert Lăzăreanu în Dosarul nr. 8.805/302/2010, dosare ale Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.484

din 10 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Iulian Gabriel Popescu în Dosarul nr. 122/54/2009 al Înaltei Curți de Casați și Justiție — Secția de contencios administrativ

și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.330D/2010.

Dezbaterile au avut loc la data de 3 noiembrie 2011 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea formulată de apărătorul ales al autorului excepției, a amânat pronunțarea pentru data de 10 noiembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 122/54/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției**, excepție ridicată de Iulian Gabriel Popescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva actului de constatare a unei stări de incompatibilitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece Agenția Națională de Integritate a interpretat eronat textul criticat. Mai arată că ar putea exista stare de incompatibilitate numai în situația în care autorul excepției ar îndeplini cumulativ atât funcția de consilier local al unei comune, cât și pe cea de funcționar public în cadrul aceleiași comune. Or, în opinia sa, nu există stare de incompatibilitate între funcția de consilier local al unei comune dintr-un județ și cea de funcționar public în cadrul consiliului județean al aceluiași județ.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Iulian Gabriel Popescu în Dosarul nr. 122/54/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, care au următorul conținut:

„(1) *Funcția de consilier local sau consilier județean este incompatibilă cu: [...]*

c) calitatea de funcționar public sau angajat cu contract individual de muncă în aparatul propriu al consiliului local respectiv sau în aparatul propriu al consiliului județean ori al prefecturii din județul respectiv;”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate instituie o stare de incompatibilitate între calitatea de consilier județean sau consilier local și cea de funcționar public sau angajat cu contract individual de muncă în aparatul propriu al consiliului local respectiv sau în aparatul propriu al consiliului județean ori al prefecturii județului respectiv.

Această reglementare reprezintă o obligație legală care se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică chiar și din punct de vedere constituțional tratamentul juridic diferit. Înstituirea unei astfel de reglementări este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public.

În plus, textul criticat este în acord și cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (3), potrivit cărora funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate în condițiile legii.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

